

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

תצ"ר לעצמך בכח הראי' שלך איך שנשיא דורנו
עומד מולך ומצוה עליך: הקשב, "אנכי נותן
לפניכם היום" לעסוק בהפצת המעיינות חוצה:

ראה עמוד 9

ערב שבת קודש פ' ראה, מבה"ח וער"ח אלול
הי' תהא שנת אראנו סגולות

שעה

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכי"ר

לזכות

החתן הת' שלמה שיחי'
והכלה מרת חנה רבקה תחי'
הרשקופ

לרגל נישואיהם בשעטומ"צ
ביום ג', ח"י מנחם-אב, הי' תהא שנת אראנו סגולות

"ויבנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה
כפי שהם מוארים במאור שבתורה זוהי תורת החסידות"

*

נדפס ע"י הוריהם

הרה"ת ר' אליעזר ליפא וזוגתו מרת בילא חי' שיחיו הרשקופ
הרה"ת ר' חיים יוסף וזוגתו מרת חוה לאה שיחיו גולדברג

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ב"ה

3 דבר מלכות

סדר התגלות מלך המשיח / משיחת ש"פ ראה ה'תשל"ה

7 זמן הגאולה

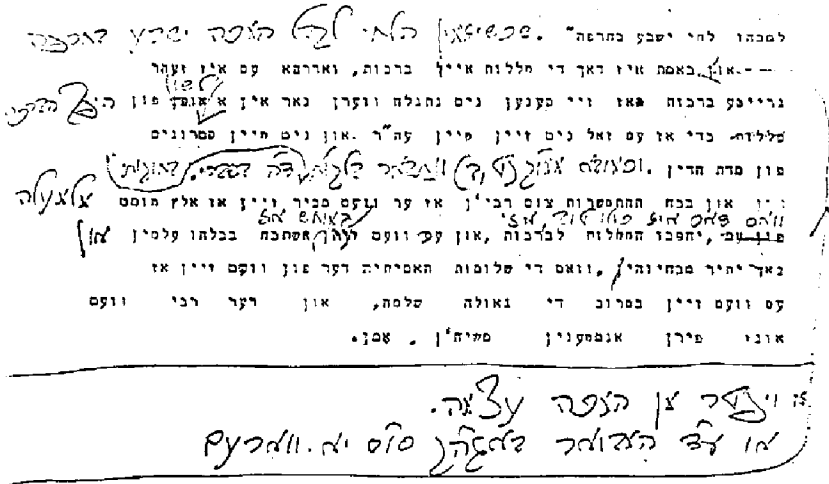
דיוקנו של איש פשוט הרוצה "משיח נאוו" / הזמן הנוכחי באור הגאולה

11 יומן תש"מ - פרסום ראשון

פרק מ"ה מתוך יומן תש"מ / מיום ש"ק פ' ראה - עד יום ד', בדר"ח אלול

13 כתי"ק - פרסום ראשון

עס דארף זיין א מסיירה והתקשרות צום רבי'ן / צילום מהגהה דשיחת ש"פ ראה ה'ש"ת

כמו"כ בנושמה ענין האנכי, היא על מדריגת יחידה.

ווי קומט בנתינה משם ואת הקללה? איז אפשר כדי ער זאל אַפּקומען מיט דעם (עיין אגה"ת פי"ב). אויך קען זיין אז אויב באַ עם וועט אזוי נקלט ווערן, יעמולט וועט ער קומען צום רבי'ן, צי אויפן אוהל, אָדער דורך אַ פּדיון, אָדער דורך אַן אַנדער אופן, און זאָגן צום אויבערשטן דורכ'ן רבי'ן: איך בין מקבל אויף זיך, איז אז ער וועט אזוי זאָגן, וועט ער יוצא זיין דערמיט אליין, אזוי ווי רש"י ז"ל⁶ זאָגט את הברכה ע"מ אשר תשמעו. אויב ער הערט זיך איין און איז מקבל אויף זיך איז שוין - נותן לכם את הברכה. גם איתא בלקו"ת מהאריז"ל עה"פ⁷ "יתן למכהו לחי ישבע בחרפה", שכשיזמין לחי לקבל המכה ישבע בחרפה זו ויפטר מן המכה עצמה.

או ע"ד המבואר באגה"ק סו"ס יא. וואָרעם באמת איז דאָך די קללות אויך ברכות, ואדרבא עס איז זייער גרויסע ברכות אז זיי קענען ניט נתגלה ווערן נאָר אין אַ לשון פון היפך הברכה כדי אז עס זאל ניט זיין קיין עין הרע און ניט קיין קטרוגים פון מדת הדין. וכמובא ממו"ק (ט, ב) ונתבאר בלקו"ת בחוקותי ד"ה בשברי.

און בכח ההתקשרות צום רבי'ן אז ער וועט מכיר זיין אז אַלץ קומט מלמעלה וואָס דאָס איז כולו טוב, אזי יהפכו הקללות לברכות, און ער וועט זען במוחש אז אשתכח בכלהו עלמין, און נאָך יתיר מבחיהו⁸. וואָס די שלימות האמיתית דערפון וועט זיין אז עס וועט זיין בקרוב די גאולה שלמה, און דער רבי וועט אונז פירן אַנקעגען משיח'ן. אמן.

(6) ראה יא, כו. (7) איכה ג, ל. (8) זח"ג עא, ב. נתבאר בתניא אגה"ק סימן זד וביאורו.

מערכת "יחי המלך"
במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ
יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770
סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טלפון: (718) 778-6670
סניף ארץ הקודש: שביל האמונה 9/1 קרית-שמואל, חיפה. 26385 • טלפקס: (04) 873-0823
דואר אלקטרוני: yeh_@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

עס דאַרף זיין אַ מסירה והתקשרות צום רבי'ן

בקשר עם פ' השבוע, הננו מביאים בזאת צילום נדיר ומיוחד (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על סיום שיחת ש"פ ראה, מבה"ח וער"ח לאלול ה'ש"ת (כקביעות שנה זו)

(השיחה נדפסה (בשינוים קלים) בשיחות קודש ה'ש"ת (הוצאה חדשה) ע' 138 ואילך. המראי-מקומות שהוסיף כ"ק אד"ש מה"מ הועתקו בתוך השיחה, ובשוה"ג הבאנו מראי-מקומות נוספים מהמו"ל דשיחות קודש)

להלן פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

וואָס על ידי זה דוקא, קען ער אויפמאַכען פון דער בהמה אַ בהמה טהורה, דאָס הייסט אַ זייענדיק מיט זיינע בהמה, די גשמיות וואָס עס איז מוכרח מצד הגוף, זאָל ער אָבער זיין אַ בהמה טהורה: ואי' בקה"י דבהמה ר"ת בשר היורד מן השמים. דאז בודאי היא טהורה, כי אין דבר טמא יורד מן השמים כמרו"ל (סנהדרין נט, ב).

עפ"י דין איז אַז עוף טהור איז אויף סימנים אַליין טאָר מען זיך ניט פאַרלאָזן און מען דאַרף האָבן אַ מסורה (שו"ע יו"ד ספ"ב סס"ג). לכאור' נאָך וואָס דאַרף מען האָבן אַ מסורה, ער קען דאָך זען וועלכע סימנים מען דאַרף און אַליין וויסן?

נאָך דער ענין איז, אַז אויף אייגענעם שכל קען מען זיך ניט פאַרלאָזן, מען קען לערנען שו"ע, און פירן זיך לפנים משורת הדין און זיין אין שאול תחתית. עס דאַרף זיין מסורה, וואָס מסורה איז אויך פון לשון מסירה והתקשרות, התקשרות צום רבי'ן, ורבי צייד¹, וואָס האָט זיך עוסק געווען אין מציל זיין נפשות ישראל און איז בקי בהם ובשמותיהם, פון עצות היצר.

און דאָס איז דער ענין ראה אנכי נותן גו' את הברכה ואת הקללה², וואָס דאָס זאָגט דאָך משה ואתפשטותא דמשה בכל דרא³. וואָרום עס קען דאָך זיין אַז ער הערט אַ ברכה פון

המשך הפענוח בשולי העמודים הבאים

כשהקב"ה נתן את ירושלים, חברון, טבריא, צפת וכו' ליהודים – אסור לתת אותם לגוי!

[באם צריך הוכחה שהרמת יד נגד "דבר הוי"ז הלכה" היא דבר אסור (שבעצם הרי זו מרידה ב"דבר הוי"ז הלכה"; אמנם ב"ז'רגון" זה מכונה "הייבן אַ האַנט"¹², אבל פירוש הדבר בלשון הקודש הוא מרידה ב"דבר הוי"ז הלכה"¹³!) – יתבוננו עד היכן זה מתדרדר: אותו אחד הרושם גויים בתוך יהודים ואומר שזהו "הישג דתי", הוא גם אומר שתכלית השלימות של ירושלים היא... שיחיו שם יהודים עם גויים בשלום!... כשאמר זאת היו בירושלים 65 אלף ערבים ולא יותר מאשר (להבדיל) מאה יהודים¹⁴! ועכשיו כבר ראו איזה צרות היו מאותם ערבים, ועד כמה צריך לשמור שם וכו'; הרי בזמנו (לאחר מלחמת ששת הימים) רצו הערבים לצאת משם, ולא נתנו להם לצאת משום "מה יאמרו הגויים", והבטיחו וגם נתנו להם כסף וכו' כדי שיוכלו להסתדר ושתהי' להם חני' בארץ – היפך הלאו של "לא תחנם", ולאחרי כל זה הוא אומר שזהו "הישג דתי"!] וזה מה שהרמב"ם אומר "וילחם מלחמות ה'", כי למשיח נוגע מה שהקב"ה אומר, ומאחר שהקב"ה נתן זאת ליהודים ו"דבר אלוקיננו יקום לעולם" – במילא, כל מה

"לזרעך נתתי את הארץ הזאת", ובאופן של "אחוזה עולם"⁷, זאת אומרת, שארץ ישראל לגבולות' מוכרחת להיות אצל היהודים; והיות ו"דבר אלוקיננו יקום לעולם" – במילא אסור להחזיר זאת לגוי, משום שהקב"ה אמר שזה שייך ליהודים⁸. אמנם לא יותר מגבולות ארץ ישראל, אך גם לא פחות – ארץ ישראל לגבולות' מוכרחת להיות בידי בני ישראל.

ובאם נותנים זאת לגוי – עוד עוברים בזה על הלאו ד"לא תחנם"⁹, שאסור לתת לגוי חני' בארץ. אין-הכי-נמי שהוזהרנו "אל תתגרה בגוי קטן"¹⁰, על-אחת-כמה-זכמה בגוי גדול; ובנוסף לכך ישנו הענין ד"שלוש שבועות וכו' שלא יעלו בחומה"¹¹ – אבל לאחר שארץ ישראל נמצאת כבר ביד ישראל אסור לתת ממנה לגוי משום "לא תחנם", ובמילא – לא שייך הענין של "שלוש שבועות" וכו', כי אותן ג' שבועות אינן יכולות לבטל לאו (ד"לא תחנם").

ומה שלפני עשר שנים לא הי' המצב כך – כי אז עדיין לא נתברר שהגיע הזמן שהקב"ה רוצה אשר ארץ ישראל תהי' ביד ישראל, אבל לאחר שראו שהגיע הזמן שהקב"ה רוצה שהיא תהי' ביד ישראל, אסור לתת אותה לגוי משום "לא תחנם"!

⁷ "מיהו יהודי" ומתנהגים באופן ד"כבשו פניהם בקרקע" (סנהדרין יט, סע"א) – הרי הם נותנים יד לאלו הלוחמים נגד "דבר הוי"ז הלכה".

¹⁴ ראה שיחת ש"פ בא ה'תשל"ו ("יחי המלך" שמז ע' 17): "זה שרושם גויים כיהודים מתפאר שירושלים היא "עיר השלום" שיהודים וגויים חיים בה יחד, בה-שעה (פעם גרו בה 65,000 ערבים, והיום מסתמא) גרים בה 70,000 ערבים, ולא יותר מ-300-200 משפחות יהודים! ומוסיפים ואומרים שהסיבה לכך היא משום שיהודים לא רוצים להתיישב שם; אך האמת היא, שלא מאפשרים ליהודים להתיישב שם!".

⁸ וראה בראשית א, א ופרש"י: "כל הארץ של הקב"ה היא... ברצונו נתנה להם (לאוה"ע), וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו".

⁹ ואתחזן ז, ב. פרש"י עה"פ. ע"ז כ, רע"א. רמב"ם הל' עכו"ם פ"ה ה"ג ד. טושו"ע יו"ד סקנ"א ס"ח ואילך.

¹⁰ ראה פסחים ק"ג, א.

¹¹ כתובות ק"א, א.

¹² = הרמת יד.

¹³ וראה שיחת אחש"פ ה'תשל"ד ("יחי המלך" שו ע' 11 ואילך) שגם אלו הנמנעים מהצבעה (אודות החוק

(1) ע"פ חולין סג, ב. רמב"ם הלי מאכלות אסורות (2) ריש פרשתנו. (3) תקו"ז תסי"ט (קיב, רע"א. קיד, רע"א).

תורה – ואעפ"כ ישנם כאלו המתלבטים מי יהי המגיד-שיעור? והוסיף: יש מספיק מקומות עבור כולם, בניו-יורק ישנם 2 מליון יהודים שמתוכם 1.999.990 אינם בגדר "תורתם אומנתם" ר"ל, ובאור של נ.י. לא מורגש לימוד התורה ולא מורגש מה שהי באור של ליובאוויטש בשבת מברכים אלול – וצריכים לפעול שהיה כך!

בהמשך אמר: הודיעו לי מכו"כ מקומות שכבר ייסדו בפועל כמה שיעורים והחלו ללמוד בהם, אך כנראה לא תפסו שהכוונה היא לעשות זאת "מיט א ברייטער פארנעם"! לא רק בדי אמות הפרטים אלא לצאת לרחוב ולפעול על כ"א שאפשר להגיע אליו – שיישב ללמוד תורה. ואין זה נוגע לחוג מסויים אלא לכל בני"י: לליטא, ל"גאליציאנער", לליובאוויטשער, לחסיד ולמתנגד, לשחור וללבן, לספרדי ולאשכנזי, לכל יהודי בכל מקום שהוא! אך לשם כך זקוקים לצאת מהדי אמות, לחפש יהודים במקומות אחרים ולהציע להם זאת. בהמשך הוסיף כ"ק אד"ש שאחד המקומות המוצלחים לפעול בזה הוא "מושב זקנים", והתפלא שלא שמו לב לזה עד עתה, וביקש שיעשו זאת בשיתוף פעולה עם הרב המקומי.

בסוף השיחה אמר כ"ק אד"ש, שכוונת הדברים היא שיגיע לפועל ממש ולא כמו בכל פעם שמדברים על משהו, שהשומעים לא רק שאינם כמו משפך (שמכניס בזה ומוציא בזה) – אלא הם כ"טיט היוני" (שבולע כל דבר ומבטלו ממציאיותו)... שומעים את המדובר בהתועדויות, רושמים את הדברים ומניחים אותם על המדף, מקפידים שלא יחסר שם מאומה ועושים בטוח שהשני לא יקבל את רשימת הדברים... – אלא כוונת הדברים שיגיע לפועל ממש, ואם אינך רוצה לעשות תמסור את הרשימה לשני שיעשה!

וסיים כ"ק אד"ש, שיהודים בכל מקום מחכים שימסרו להם את השליחות דכ"ק מו"ח אדמו"ר, וכל יום שמתקרבם לביאת המשיח גדלה השליחות, ואם חסר יום במילוי השליחות ח"ו, חסר בעצם נצחון המלחמה!

בסיום ההתועדות, טרם צאתו, החל כ"ק אד"ש לנגן "כי בשמחה".

י"ג, י"ד, י"ה, י"ו, י"ז, י"ח, י"ט, כ, כ"א, כ"ב, כ"ג, כ"ד, כ"ה, כ"ו, כ"ז, כ"ח, כ"ט, ל בשעה 8:30 בבוקר הודיע כ"ק אד"ש למוזכיר הריליג (ע"י הטלפון) שהערב תהי התועדות (והי זה להפתעת כולם שציפו להתועדות אתמול בלילה כיון שכ"ק אד"ש חזר אז מהאוהל הקי).

בהתועדות אמר כ"ק אד"ש די שיחות (נדפסו בשיחוי"ק תש"מ ח"ג ע' 960 ואילך), וכן מאמר (כעין שיחה) ד"ה "אני לדודי ודודי לי" (אחר שיחה ה'י). בחלק השני של ההתועדות הזכיר כ"ק אד"ש על הוספה בלימוד התורה בקשר עם כולל "תפארת זקנים" – לוי יצחק", ואמר שהכוונה לקחת פשוט זקנים שאין להם מה לעשות עם זמנם, וכן אלו הנמצאים במושב זקנים, וללמוד עמהם וכו'. כיון שצוה לנגן "אבינו מלכנו" ואח"כ החל לנגן "ניעט ניעט". הזכיר את ענין המבצעים וכן שלימות הארץ, ואמירת ברכה אחרונה. טרם צאתו החל לנגן "כי בשמחה".

המשך היומן בסוף ע' 10

שנכלל בגבולות ארץ ישראל צריך להשאר אצל היהודים, וכל על זה הלאו ד"לא תחנם"¹⁵! ומה שמחוץ לגבולות א"י אין על זה הלאו ד"לא תחנם", ואם מוכרחים היכן שהוא "לתקוע" גויים – זה יכול להיות בסיני, אבל לא בארץ ישראל.

ג. וממשיך הרמב"ם – וינצח:

כלומר, אם יוצאים ל"מלחמת ה'" אזי אין צורך אפילו לחנום, אלא מנצחים בדרך ממילא – "תפול עליהם אימתה ופחד"¹⁶, שכן כך אמר הקב"ה בברית בין הבתרים; וכמו שנאמר¹⁷ "אלה ברכב ואלה בסוסים (ואלה בנציגים בכנסת, אבל) ואנחנו בשם ה' אלוקינו נזכיר" – אם רק ישנו "ואנחנו בשם ה' אלוקינו נזכיר" אזי "יעננו ביום קראנו"¹⁸.

וגם הגויים יודעים זאת, עד כדי כך שכאשר הם עושים שבועה – עם היות שיש בזה עניין ה"שיתוף" כי בשעת מעשה הם אווזים דבר אשר על פי דין צריך לשורפו וכו' – אבל ביחד עם זה הם אווזים גם את הפסוק "אלה ברכב ואלה בסוסים ואנחנו בשם ה' אלוקינו נזכיר", כלומר שהם בעצמם מודים שזה אמת!

ד. וממשיך הרמב"ם – "ובנה מקדש במקומו":

אפילו אם הי' "לחם מלחמות ה'" וינצח,

עדיין אין זו ראי' שזהו משיח והגאולה כבר הגיעה, כי יכול להיות שזו רק הצלה של יהודים, הצלה של שטח באה"ק, אך עדיין לא הגאולה;

– וכפי שהרמב"ם אומר¹⁹ שעל אדמת ארץ ישראל צריכים תמיד להיות יהודים, ולא הי' מעולם זמן שלא היו יהודים בא"י. והרוגצ'ובר מבאר הטעם לזה²⁰: מכיון שבעם ישראל צריכים להיות י"ב שבטים, שזה דוקא כאשר מחשיבים את אפרים ומנשה לב' שבטים, ומאחר שחלוקת מנשה ואפרים תלוי בענין חלוקת הארץ – כי בנוגע לענין זה החשיבו לב' שבטים – נמצא שתמיד חייבים להיות יהודים באה"ק, שהרי באם בטל הענין של ישיבת א"י, בטלה ממילא החלוקה של אפרים ומנשה, וישנם רק י"א שבטים –

במילא יכול להיות שזוהי הצלה לעם ישראל, של שטח בארץ ישראל, אבל לא הענין של משיח.

ולכן אומר הרמב"ם שהסימן של משיח הוא "ובנה מקדש במקומו" – לפני זה עדיין אין כל ראי' שזהו המשיח ושהגיעה הגאולה, כי יכול להיות שפעולתו תישאר רק בהצלה של היהודים, והוא יחי' את חייו כמנהיג בישראל וכו'; אך אם תהי' עת רצון – זה לא יסתיים בכך, אלא יהי' "ובנה מקדש במקומו"²¹.

הרמב"ם (בהלכות מלך המשיח) "ובנה מקדש במקומו" – דלכאורה: מהו הצורך להשמיענו כאן שבניו המקדש הוא במקומו ולא יאידך, למה אינו מפרש המקום, "ובנה מקדש בירושלים"? – ש"במקומו" רומז גם על מקומו של מלך המשיח בזמן הגלות (לפני ש"הרי זה משיח בודאי"), היינו, שבהיותו בגלות (ששם יושב וממתין ומצפה לגאול את בניו ושכינה עמך מהגלות) בונה מלך המשיח מקדש (מעט) שהוא מעין ודוגמת המקדש שבירושלים. . בתור הכנה למקדש העתידי, שיתגלה תחילה שם, ומשם ישוב (עם הקב"ה ובניו) לירושלים". וראה שם בהע' 38.

15) ולהעיר מהשק"ט מהם גבולות ארץ ישראל (ראה אצניקולפדיה תלמודית ערך א"י).
16) בשלח טו, טז.
17) תהלים כ, ח.
18) שם, י.
19) סהמ"צ מ"ע קנג.
20) צפע"ג הוריות ו, ב.
21) להעיר מקונטרס "בית רבינו שבבל" (סה"ש תשנ"ב ח"ב ע' 468): "ואולי יש לומר, שמרומז בלשון

לפניכם פרק מ"ה מ"יומן תש"מ" מיום ש"ק פ' ראה - עד יום ד', בדר"ח אלול
היומן החל בגליון שכט ובעז"ה ימשיך להופיע כאן (כמעט) מידי שבוע
[תודתנו נתונה לארכיון "ועד שיחות קודש" אשר הואיל לפרסם יומן זה ע"ג
גליונו. היומן כולו יפורסם אי"ה בהוצאה החדשה של "שיחות קודש" תש"מ]
נערך ע"י מערכת "יחי המלך" - ע"פ רשימה פרטית*, 'בלי אחריות'

י"ק ע"פ ראה, אב"ח אלוף: כ"יק אדייש הגיע מביתו בשעה 6:30.

בשעה 1:30 נכנס כ"יק אדייש להתוועדות, ואמר הי שיחות (נדפסו בשיחוי"ק תשי"מ ח"ג
920 ואילך), ומאמר חסידות ד"ה "ראה אנכי נותן גו"י" (אחר שיחה הב.)

באמצע שיחה ג', לאחר הקושיות בפרש"י ובפרקי אבות החל כ"יק אדייש לדבר על יסוד
כולל "תפארת זקנים - לוי יצחק", וע"כ שבמקום לייסד מיד כולל (לאחרי שדובר ע"כ
בהתוועדויות הקודמות (ראה יומן דגליון הקודם)) התחילו לעסוק בשקוי"ט מאיזה גיל
אפשר להצטרף לכולל, ומה יעשו אלו שכבר קבעו שיעורים בעבר וכו' וכו', ואמר כ"יק אדייש
שהתכוון לאלו שיש להם זמן פנוי, שיפחיתו כמה דקות מקריאת העיתונים (אשר ע"כ אינם
מוותרים) ובהם ילמדו בכולל. בהמשך דיבר כ"יק אדייש ע"כ שאין מקפידים על נקיון
ביהכ"נס ובמקום להרים את הלכלוך דוחפים אותו לפינה כדי שהשני לא יראה, אבל הרי
הקב"ה רואה!

אח"כ חזר כ"יק אדייש לענין הכולל והשקוי"ט שהיתה מי יהי המגיד שיעור ומי ינהל את
הכולל, ואמר כ"יק אדייש: מדובר כאן על כיבוש העולם, אף פעם לא היי זמן כזה מוכשר
לפעול על יהודי ללמוד תורה כמו עכשיו שיהודים ממתנינים שיבואו להציע להם ללמוד

(* עריכת היומן נעשתה ע"פ מס' יומנים של אנ"ש והת' אשר שהו באותה תקופה ב"בית חיינו" - 770, והעלו
על הכתב את אשר ראו בעצמם או שמעו מאחרים, ומטבע הדברים יתכן שנפלו אי-אלו טעויות ביומנים אלו אשר
חלקם נכתב לעיתים בצורה בלתי ברורה, ואנו מתנצלים ע"כ מראש ו"שגיאות מי יבין".

דיבורים ונקודות קצרות משיחותיו של כ"יק אד"ש מה"מ המובאים ביומן תורגמו בדרך-כלל ללה"ק, ולהבנת
הדברים יש לעיין בשיחה עצמה. ציון השעות ביומן לא נעשה תמיד במדויק אלא רק בערך. המו"ל.

ה. ממשיך הרמב"ם, 'וקבץ נדחי ישראל':
רק לאחר שמשיח "בנה מקדש במקומו"
הי' קיבוץ גלויות, ואזי תהי' הגאולה.

כך פוסק הרמב"ם בנוגע לסדר ואופן
הגאולה, ומובן שכוונתו אשר כל ענינים אלה
יהיו למטה מעשרה טפחים, כי זהו עיקר גדול
לידע שכל זה יהי' למטה מעשרה טפחים.

ו. אך התחלת כל הסימנים הוא - "הוגה
בתורה . . כדוד אביו".

משיח יהי' בשר ודם, "מבית דוד", אשר
יהי' תחילה "הוגה בתורה . . כדוד אביו", הוא
ילמד תורה כמו "בטלנישער איד"²², כמו דוד
המלך שלמד תורה ושלח את יואב בן צרוי' -
שר הצבא - למלחמה.

דלכאורה צריך להבין: הרי דוד הי' מלך,
אם כן הי' עליו לשבת ב"מפקדה הראשית"
(העד-קווארטערס" כמו שקוראים לזה כאן),
ולערוך תכניות וכו'? אף על פי כן, כאשר
יואב יצא למלחמה הי' דוד עסוק בלימוד
התורה, "לטהר אשה לבעלה"²³, שכאשר
הגיעה יהודי' עני' לשאול האם היא טהורה
לבעלה, הוא עזב את כל עניניו ועיין בספרים
וכו', כדי לפסוק הלכה האם היא טהורה
לבעלה או לא!

אע"פ שישנו גם הרמז ב"לטהר אשה
לבעלה" שקאי על לטהר כנסת-ישראל
להקב"ה - בכל זאת ישנו גם הפירוש כפשוטו:

שכאשר הגיעה אשה לשאול שאלה הוא עסק
בזה בעצמו, למרות שהי' יכול לשלח לרב,
לדיין, לבחור שזה עתה קיבל סמיכה, אעפ"כ
עסק בזה בעצמו - כזה דבר יקר לתת למישהו
אחר? חס ושלום! הוא רוצה לעשות זאת
בעצמו - "לטהר אשה לבעלה" - אשר עי"ז
"ונקתה ונזרעה זרע"²⁴, ודוקא עי"ז מגיעים
גם לפירוש הפנימי ב"לטהר אשה לבעלה".

וע"י שדוד עסק בלימוד התורה, ובאופן
של "לטהר אשה לבעלה" (ולא בכדי לחדש
חידושים וכו'...) - ניתן הכח ליואב לנצח
במלחמות!

ועד"ז - כאשר ילדה קטנה מדליקה נרות
שבת, זה נותן את הכח לאותו אחד שלוחם
מלחמת ה', שהוא ינצח!!

ז. וזהו סדר הענינים אשר אומר הרמב"ם:
תחלה "יעמוד מלך מבית דוד הוגה בתורה
. . כדוד אביו . . ויכוף כל ישראל לילך בה",
ואחר כך "ילחם מלחמות" וינצח, ואחר כך
"בנה מקדש במקומו" - משיח יבנה את בית
המקדש, ולא זה שרוצה לשבת על הכסא,
ועל-אחת-כמה-וכמה לא זה שמטהר ממזרים,
רחמנא ליצלן - ורק אז "קבץ נדחי ישראל" -
"הרי זה משיח בודאי"!

ואז בודאי יקויים "אז אהפוך אל עמים
שפה ברורה וגו' לעבדו שכם אחד"²⁵, "והיתה
לה' המלוכה"²⁶, "ודבר אלוקינו יקום לעולם".

(25) צפני"ג, ט.

(26) עובדי' בסופו.

(22) = יהודי בטלן.

(23) ברכות ד, א.

(24) נשא ה, כח.

מדור זה מוקדש לעילוי נשמת פאולין רות בת ר' יצחק ע"ה - נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון התש"ס
ולע"נ אורי אהרן יואל בן יוסף ארי' לייב ז"ל - נלב"ע ביום ב' טבת התשכ"ב
ולזכות משפחתם שיחי

דיוקנו של איש פשוט הרוצה "משיח נאוו"!

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

א. רואים בפשטות את החילוק בין חכם גדול ("משכיל") לאיש פשוט:

כאשר אומרים למשכיל "משיח נאוו" זה לא מתיישב אצלו – מאחר שלמד באריכות הביאור אשר משיח הוא בחי' היחידה¹, והוא יגלה את בחי' היחידה בכאו"א ובכל העולם כולו. והרי המשכיל למד איך שגילוי בחי' היחידה הוא דבר נעלה ביותר:

הוא יודע שחמשה שמות נקראו לנשמה: נפש, רוח, נשמה, חי' ויחידה². ויודע שב"מענה לשון" מובא (מהזהר³) ש"נפשא דלהון קדישא" ו"רוחא דלהון קדישא" ו"נשמתא דלהון קדש קדיש"; נוסף לזה נאמר שם כיצד זוכים לכל הדרגות האלו: "זכה בר נש בהאי נפש מריקין עלי' עטרא חד דאיקרי רוח", "זכה בר נש בההוא רוחא מעטרין לי' בכתרא קדישא עילאה דכליל כולא דאיקרי נשמה". זאת-ואמרת, שלא מגיעים מיד לבחי' נשמה, אלא בתחלה עליו לעבוד כדי להגיע לבחי' רוח ואח"כ לעבוד עוד כדי להגיע לבחי' נשמה. ומזה מובן העילוי הנעלה ביותר שישנו בבחינות אלו.

ובפרט כאשר מדייק בלשון הזהר, שכאשר זוכים לבחי' רוח נאמר "מריקין עלי' עטרא חד דאיקרי רוח", וכאשר זוכים לבחי' נשמה הלשון הוא "מעטרין לי' בכתרא קדישא עילאה כו", לשון עטרה, ולא רק לשון של התלבשות (כמ"ש אח"כ). שזה מראה על הגילוי של בחי' כתר ועטרה, שהם בחי' נעלות ביותר.

וכל זה כאשר מדובר אודות נפש רוח ונשמה, ומובן כבר מהי הבחינה דחי', ועוד יותר – מהי בחי' היחידה!

וכל זאת למד המשכיל והתייגע בזה, וכמבואר בארוכה בקונטרס העבודה⁴ בנוגע לעבודה הקשורה עם כל הדרגות הללו שבנשמה, איך דרגא אחת עולה לדרגא שלמעלה ממנה וכו'.

ב. ואם-כן, לאחר שישודעים את העילוי הכי גדול דבחי' יחידה, במכל-שכן מהדרגות שלמטה הימנה בנשמה, נשאלת השאלה: כיצד אפשר לומר שפתאום בא משיח – "משיח נאוו" – בעולם שבו נמצאים עכשיו, ומגלה את בחי' היחידה בכל העולם כולו?!

1) רמ"ז לזח"ג רס, ב. אוה"ת נצבים ע' א'רעו. סה"מ תרכ"ז ע' טז. ד"ה והניף תרח"ץ. סה"מ תרצ"ט ע' 207. ועוד.
2) ב"ר פי"ד, ט. דב"ר פ"ב, לז. וראה ע"ח שמ"ב
3) ח"ג ע, ב.
4) ע' 4 ואילך.

ג. ולכאורה יכול היהודי לשאול:

הקב"ה ברא את העולם באופן כזה שבכדי לראות ("דאה") זקוקים לאור, ובאם יש חושך אי אפשר לראות.

והיות שנמצאים בגלות, במצב ש"אותותינו לא ראינו גו' ולא אתנו יודע עד מה"⁴, ובפרט בחושך כפול ומכופל זה דגלות, שמדמים אותו [בכמה מקומות] לחושך הלילה – טוען הוא – כיצד תובעים ממנו שיהי' "דאה" כש"החושך יכסה ארץ"⁵; הוא רוצה אמנם לראות – אבל העולם לא מאפשר לו?!

אומרים לו, שהמציאות אינה כזו; וזאת למדים מיום הרביעי (למעשה בראשית):

ביום הרביעי נתלו המאורות, "שני המאורות הגדולים"⁶, אשר תפקידם הוא "להאיר על הארץ"⁷ כמ"ש בתורה, ו"אסתכל באורייתא וברא עלמא"⁸ – מכך זה נשתלשל במציאות העולם בפועל, "ויהי כן"⁹, שביום הרביעי נתלו המאורות "ברקיע השמים"⁷ בכדי שיהי' "להאיר על הארץ"⁹, "את המאור הגדול לממשלת היום ואת המאור הקטן לממשלת הלילה"⁶, כלומר, שהן ביום והן בלילה ישנו מאור ברקיע שמאיר על הארץ.

במילא מובן, שאפילו כאשר נמצאים בחושך כפול ומכופל דגלות (שנמשל ללילה), ישנו הכח ל"דאה", כיון שגם אז ישנו ברקיע ה"מאור" שמאיר על הארץ.

ובפרט כפי שהי' קודם מיעוט הירח (ביום הרביעי, שמצד זה זקוקים ל"והביאו עלי כפרה") – שאז גם הלבנה (לממשלת הלילה) היתה המאור הגדול ("שני המאורות הגדולים"); אבל גם לאחר המיעוט, היא עדיין "מאור הקטן" שתפקידה הוא "להאיר על הארץ", ובמילא זה נותן את האפשרות ל"דאה".

(משיחת ש"פ ראה ה'תשמ"ו – בלתי מוגה)

4) תהלים עד, ט.
5) ישעי' ס, ב.
6) בראשית א, טז.
7) שם, טו, יז.
8) זח"א קלד סע"א. ח"ב קסא ריש ע"ב.
9) בראשית שם, טו.

המושך הימון מעמוד 12:

יש 2, ג' מ"ח אלו: כשחזר כ"ק אדי"ש מביתו היום אחה"צ (לערך בשעה 7:00), קודם שנכנס לחדרו הקי', הפנה את מבטו הקי' לצד שמאל לעבר הרחוב שמול 770 אשר שם ישבו כמה זקנים ופטפטו. כשנכנס כ"ק אדי"ש לחדרו הקי' אמר להרלי"ג: רק אתמול דיברו על-דבר 'יתפארת זקנים' וכעת יושבים זקנים בחוץ ואף אחד אינו לומד עמם! הנ"ל רצה ללמד זכות ואמר שאולי למדו עמם כבר, והורה לו כ"ק אדי"ש לילך לברר אם למדו עמם.

כלומר, לא רק שמישח בעצמו הוא בחי' היחידה, אלא הוא מגלה בחי' זו בכל העולם – הרי זה היפק השכל!

ולכן, לא מסתדר לו ("ס'לייגט זיך ניט") לומר משיח "נאו"...

הנה עתה הוא ישן בהתוועדות, לאחר-מכן מתעורר משנתו ופוקח את עיניו – רואה הוא את משיח צדקנו, בשר ודם! ואומר: משיח – שלום עליכם!...

הדבר לא מתיישב בשכלו, שהרי הוא למד חסידות, ויודע מה זה משיח – ואיך אפשר לומר "משיח נאו"?

כאשר הוא מתעורר משנתו (בהתוועדות) ושומע שמדברים על משיח, מנענע בראשו – הן הן ("באמקעט ער צו מיטן קאפ – יע יע")... אבל לקלוט זאת ("פאטופען") – אין הדבר נקלט ומתקבל בשכלו.

ג. משא"כ איש פשוט אינו מודע לכל הביאורים והעילויים הנ"ל של משיח, הוא כלל אינו יודע אודות נפש, רוח, נשמה, חי' ויחידה, וזה בכלל לא חסר לו – הוא רוצה רק דבר אחד: "טאפאָרן דא פלאַחו" (= הגרזן על העץ) – משיח 'על השולחן', ליד השולחן ("אויפן טיש, באם טיש")!

– שמישח בתור בשר ודם יבוא בפועל ממש למטה מעשרה טפחים, עכשיו, "איצטער", "נאו"!

כבר מספיקה הגלות, "דאָלאַי גלות", עם... כל הענינים הקשורים בזה – הוא רוצה את משיח בפועל ממש!

ולאלו שלומדים ויודעים את כל הביאורים מה זה משיח וכו' – אומר האיש פשוט: יש לכם קושיות? תקשו קושיות, תענו תירוצים ותבארו ביאורים – לבריאות ("געזונטערהייט")! אבל שזה יעכב את ביאת משיח? – חס ושלום! הוא רוצה את משיח "נאו"!

וממשיך ואומר: אתם רוצים להתוועד? תתוועדו כמה שעות, תנגנו ניגונים, תצאו בריקוד ותרקדו עם הילדים; יש לך תענוג בחקירה? תקשה קושיות ותלמד אודות ענינים אלו – זה לא מפריע לו, הוא רוצה את משיח צדקנו "נאו" למטה מעשרה טפחים!

ד. ההוראה מזה בנוגע לפועל [כ"ק אדמו"ר שליט"א חייך והמשיך:] – שיעסקו ביתר שאת וביתר עוז בהמבצעים: מבצע אהבת ישראל, מבצע חינוך, מבצע תורה, מבצע תפילין, מבצע מזוזה, מבצע צדקה, בית מלא ספרים – יבנה וחכמי', מבצע נרות שבת קדש ויו"ט, כשרות האכילה והשת' וטהרת המשפחה, ולהשתדל בעצמו שכל יהודי יקנה אות באחד מספרי התורה הכלליים.

. . והעיקר הוא כנ"ל – הפועל ממש: שמישח צדקנו יבוא בפשטות בפועל ממש, שאת זה ממחרים יותר על ידי עשיית ענינים אלו בפשטות בפועל ממש.

(5) ראה ספר התולדות אדמו"ר מהר"ש ע"י 69. סה"ש הש"ת ע"י 105. ועוד.

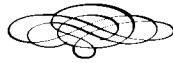
שמישח צדקנו יבוא בפשטות "נאו", באנגלית, באידיש ובלשון הקודש – העיקר הוא – כפי שהאיש הפשוט רוצה – שהוא יבוא בפשטות,

ויולייכו בפשטות לארץ הקודש, ולירושלים בפשטות, ולבית המקדש בפשטות, ושיהי' "משה ואהרן עמהם" בפשטות,

בגאולה האמיתית והשלימה בפשטות, במהרה בימינו ממש

(משיחת ש"פ ראה ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

(6) תוד"ה אחד זכר – פסחים קיד, ב. וראה יומא ה, ב.

תצייר לעצמך שנישיא דורנו עומד מולך ומצוה!...

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"*

א. "ראה" מלמד יהודי שעבודתו צריכה להיות באופן של ראי'. ובלשון הירושלמי עה"פ בתהילים² [שאמרו היום] "אך בצלם יתהלך איש": "כל האומר שמועה מפי אומרה יהא רואה בעל השמועה כאילו הוא עומד כנגדו" [וכמבואר ברשימות הצ"צ על הפסוק³].

זאת-אומרת: כאשר הולכים בשליחותו של נשיא דורנו – לא מספיק שלומדים אודות זה בקונטרס, או בלקוטי שיחות, שזה אמנם מאוד טוב ויפה ("פיין און גוט"), אלא תובעים ממך ש"יהא רואה כאילו בעל השמועה עומד כנגדו", "ראה אנכי נותן לפניכם היום": תצייר לעצמך בכח הראי' שלך אך שנישיא דורנו עומד מולך ומצוה עליך: הקשב ("הער זיך איין"), "אנכי נותן לפניכם היום" לעסוק בהפצת המעיינות חוצה!

ב. הרי נמצאים פה כאלו שזכו לראותו בגשמיות, וגם אלו שלא זכו לראותו – הרי ישנם תמונות מדוייקות (עד כמה ששייך לומר זאת על תמונה).

ישנה ההוראה: לא רק שהוא לומד את הלקוטי שיחות וחוזר על זה, אלא תובעים ממנו יותר – שיהי' באופן ד"ראה": תצייר לעצמך ותראה "כאילו בעל השמועה עומד כנגדו", ושולח אותך לשליחות זו! וזה יסיר את הבלבולים שמפריעים לקיום השליחות בשמחה ובטוב לבב, או שמפריעים בכלל לקיום השליחות.

וישנה לכך עצה פשוטה – שיראה "כאילו בעל השמועה עומד לנגדו". ואין הדבר תלוי אלא ברצונו: שהרי יש לו כח הציור, וא"כ ביכלתו לנצל כדי לצייר את הציור של נשיא דורנו במקום לצייר לעצמו דברים של מה-בכך!

(* מובאת בזה בעריכה מחודשת עם מ"מ בשוה"ג. (2) לט, ז. (3) יהל אור – ע' קמח ואילך. (1) שבת פ"א ה"ב. שקלים ספ"ב. קידושין פ"א ה"ז.